

MYSL VLÁDNE HMOTĚ

*Vše, co jsme, je výsledkem toho, co si myslíme.
Vědomí je vše. Co si pomyslíme, tím se staneme.*

BUDDHA

Tak co? Je to pravda? Vládne mysl hmotě, nebo je to jen bláznivá halucinace schizofrenních cvoků, jejichž život je natolik nudný, že si do tohoto velice pevného světa musejí vnášet fantazijní prvky?

Nechcete vědět, jestli existují nějaké důkazy? Není to otázka, na niž chce každý opravdu, ale opravdu hodně moc znát odpověď?*

Víme, že hmota ovlivňuje mysl. Hmota vládne mysli. Následujícím jednoduchým experimentem to lze dokázat:

- Zaznamenejte stav své mysli.
- Metr nad nohu si umístěte klavír, je jedno jestli křídlo nebo pianino.
- Pusťte je.
- Zaznamenejte znovu stav své mysli.

V tomto případě se vám stav vaší mysli radikálně změní, tedy pokud nejste králík Roger, kačer Daffy nebo kojot Wilda. Není to překvapivé, protože hmota je pevná a kompaktní, zatímco mysl je neuchopitelná a nehmotná. Je to tak?

Vědecká metoda

Předchozí pokus byl nejen vaším myšlenkovým experimentem, ale také základním kamenem vědy – je to příklad vědecké metody. Jak vysvětluje doktor Jeffrey Satinover:

* Omlouváme se Higgsově částici, ale byla přehlasována.

Vědecká metoda je nejobektivnější lidskou metodou zkoumání, jaká kdy byla používána. Je dokonalá; není svázána žádnou kulturou, není vázána pohlavími, je to naprosto nejsilnější nástroj sloužící k výzkumu reality v rukou kohokoli, kdo jej chce používat.

Jednoduše řečeno, vědecká metoda funguje takto: vezměte teorii a navrhnete experiment, který onu teorii prověří za naprostého vyloučení všech vnějších vlivů. Pak ten experiment proveďte, a pokud onu teorii popře, pátrejte po nové teorii.

Postavme se tomu čelem. V naší době se se žádostí o vysvětlení reality obracíme v první řadě na vědu. Mysl vládnuocí hmotě je v moderní vědě velice kontroverzní téma. Další experiment: zeptejte se deseti lidí, zda by chtěli vědět, jestli je teorie o myslí vládnuocí hmotě nějak vědecky podložena. (A to nezmiňujeme fakt, že pokud mysl skutečně vládne realitě, pak pokud tuto skutečnost lidé přijmou, půjde to neskutečně snáze.)

Hozená rukavice

Mluvili jsme o ustálených názorech a o přirozeném odporu ke změně, ale koneckonců vědu dělají vědci, a to jsou také jen lidé. Na nedávné konferenci poznamenal John Hagelin k účastníkům: „Nemyslete si, že vědci jsou vědečtí.“

Řekněme si to bez obalu. Co se týče tématu myslí vládnuocí hmotě, psychických výzkumů a paranormálních jevů, jsou předsudky ve vědecké komunitě obrovské. Je to urážka metodologie, s níž pracují.

A proč nás to zajímá? Protože většina toho, co se děje v našem světě, je založena na momentálním vědeckém vnímání světa. A historie vědy

Myslím, že na fyzice je zajímavé to, že je to dokonale nový a objevný způsob, jak přijít světu na kloub. Myslím si, že experimentální metoda, jež je pro fyziku velice důležitá, se zásadně liší od metody odhalování a metody meditace.
– David Albert, Ph. D.

Máme tu vědce, již jsou jako lidská stvoření stejně pověřiví, jako kdokoliv jiný. A pak tu máme vědeckou metodu, jež je hlavně metodou sloužící k omezení vlivu předsudků. A to je věda.
– Jeffrey Satinover,
M. D.

*Teorie superstrun nám
otevívá oblast fyziky, již
se říká skrytý sektor;
je to svět sám o sobě.*

*Prostupuje naším
prostorem, chodíme
skrže něj, a dokonce
jej i matně vidíme. To
je pravděpodobně to,
co nazýváme myslí.
Je možné, že existují
myšlenková těla
a myšlenky, jež se tam
pohybují tak, jako se
fyzická stvoření pohybují
tady.*

– John Hagelin, Ph. D.

nám říká cosi skvělého: jakmile si věda něco vezme za své, je její pokrok nezastavitelný. Přináší nové a nové teorie a hypotézy, dokud nenajde ty, jež odpovídají důkazům z experimentů.

Doktor Dean Radin provedl v Institute of Noetic Sciences během let spoustu experimentů a v boji za to, aby věda uznala důkazy o psychických a mystických jevech zaujal místo v přední linii. Bojuje hlavně za teorii, že mysl vládne hmotě:

Snažím se klást důraz na důkazy. Ty, které máme k dispozici, jsou silnější a je jich mnohem více, než si myslíte. Prosazují se stejnou vervou, jako bych bojoval proti jakýmkoli předsudkům. Pokud chcete bojovat s předsudky, ať už rasovými, genderovými nebo jinými, musíte zaujmout pevný postoj.

Když chci tedy někoho přesvědčit, chovám se poněkud agresivně a říkám, že je na co se podívat, tak běžte a podívejte se na to... Jakmile vás to jednou zaujme (v tomto případě za pomoci důkazů), tak si uvědomíte, že vše, na co se díváme jako na důkazy, je filtrováno teorií. Pokud tedy vaše teorie říká, že něco nemůže existovat, pak se na důkazy nedíváte správným způsobem.

Pokusy

Jak poukazuje doktor Radin, existuje mnoho důkazů o tom, že mysl vládne hmotě. Jedním z příkladů jsou pokusy s generátorem náhodných událostí (Random Event Generator, REG), jež se zaměřují na záměrné činnosti. Tato zařízení (jež se někdy nazývají také generátory náhodných čísel) jsou v podstatě elektronickým hodem mincí. Jsou založené buď na jediné kvantové události (radioaktivní rozpad), nebo na složené kaskádě kvantových událostí (typicky „hluk“, jež generují elektrické obvody).

Doktor Radin vypráví o své zkušenosti s těmito pokusy:

V sedmnáctém století, když Francis Bacon rozvíjel empiriku ve vědě, zmínil... jako určitou možnost také kostky. Pokaždé, když hodíte kostkou, můžete se dostat až ke kvantové události, jež zapříčila, že kostka padla na tu nebo onu stranu. Pokud tedy kostka padne několikrát, máme tu mechanické vyjádření kvantové nejistoty.

Když přišla ke slovu elektronika, někdo dostal nápad – simulovat kostku v elektronických obvodech. Bylo to velice užitečné, a to proto, že pak bylo velice jednoduché přesně změřit, co se děje, a automaticky to zaznamenat.

Jinými slovy, od té doby, co do hry vstoupila elektronika, se můžeme spolehnout na stroj, jenž zapíše naše pozorování a eliminuje lidské chyby. Výsledkem nebylo jen přesnější pozorování a zaznamenává, ale doslova exploze experimentů s REG.

Každý den si po probuzení připomenu svůj oblíbený Ramthův citát: „**To, jestli se k sobě chováte správně, nezáleží na tom, co provádím se svým tělem, ale na tom, co provádím se svou myslí.**“ Ať provedu se svou myslí cokoliv, rozhodně to ovlivní mé tělo, protože je to jedno a totéž. Připomíná mi to, abych opustila realitu, kde je mysl oddělená od těla a vstoupila do reality, kde platí mysl = tělo = vědomí.

– Betsy

Typem náhodného číselného generátoru, jenž se za posledních čtyřicet let (nebo tak nějak) používal opravdu hodně, je generátor produkující sekvence náhodných bitů – nul nebo jedniček – jako když člověk hází mincí. Prostě někoho požádáte, aby stiskl knoflík, který vygeneruje dvě stě bitů. Ale hlavně toho člověka poprosíte, aby zkusil vygenerovat více jedniček než nul.

Pokud si pročtete veškerou odbornou literaturu o stovkách experimentů, jež byly provedeny, můžete si položit otázku: „Mělo nějaký vliv, že se lidé snažili buď o více jedniček, nebo o více nul?“ Obecně se dá říci, že ano. Mělo to vliv. **Záměr je nějak propojen se samotnou operací** nebo s výstupy generátorů náhodných čísel. Pokud si přejete více jedniček, generátor vyprodukuje více jedniček.

...Konečný výsledek je poměr *padesát tisíc ku jedné*. Pravděpodobnost, že se generátor bude chovat podle vašich záměrů, je padesát tisíc ku jedné.

Samozřejmě se ozvaly kritické hlasy, že tyto výsledky jsou „pouze statistické“. Ale kvantová vlnová funkce je statistická pravděpodobnost, že určitou částici najdeme v daný čas na daném místě. Pokud je to tedy problém, nachází se ve správné společnosti.

Generátory náhodných událostí: kolektivní myšlení

Pamatujete si na soudní přelíčení s O. J. Simpsonem?*

Jak bychom mohli zapomenout – stovky milionů lidí očekávaly verdikt o vině nebo nevině. Pro tyto miliony to bylo napínavé soudní drama. Pro Deana Radina, Rogera Nelsona a Dicka Shwopea to byla příležitost zjistit, jestli generátory náhodných událostí ovlivní i spojené soustředění myslí, a ne jen záměr jednotlivce.

Co se stane, pokud se stovky milionů lidí náhle zaměří na totéž? Jak se ukázalo, asi měsíc poté, co mě to napadlo, se mělo konat vyhlášení rozsudku nad O. J. Simpsonem. Byl to celkem neobvyklý bod v lidské historii – dopředu se vědělo, že během několika vteřin budou lidé říkat „vinen“, nebo „nevinen“. Bude se dít něco velice zajímavého, co naráz přitáhne pozornost stovek milionů lidí.

Výše jmenovaní vědci se rozhodli, že tuto událost zaznamenají pomocí generátorů náhodných událostí. Nastavili tři generátory v laboratořích na různých místech USA, jeden v Amsterdamu a jeden v Princetonu. Všech pět generátorů bylo připraveno na okamžik, kdy bude vysloven verdikt, a vědci čekali, co se bude dít.

Spustili jsme generátory a pak vyhodnotili výsledky. Bylo jasně vidět, jak výsledkové křivky dosáhly dvou vrcholů se šancí kolem tisíců ku jedné. Jeden vrchol se objevil, když se obraz kamery přepnul z venkovního prostoru dovnitř soudní síně – tady byl zaznamenán velký vzestup pozornosti, jenž se odrazil v činnosti generátorů náhodných čísel. Druhý významný

Vždycky jsem se divil, když mi říkali: „Můžeš změnit pouze své vnímání, ne fyzický svět.“ Pamatuji si, jak jsem na sebe někdy těsně před pubertou křičel do zrcadla. Pravděpodobně to mělo co dělat s vlasy, jež se nechovaly tak, jak jsem chtěl. Několik okamžiků potom, co jsem přestal křičet a zíral jsem na svůj obraz v zrcadle s otevřenou zlobou, se zrcadlo rozbilo. Jako by střepy z podkladu úplně odlétly. Pamatuji si, jak jsem tam stál naprosto šokován. Bylo mi zcela jasné, že jsem to způsobil svým vztekem. Během roků, jež následovaly, jsem vyloučil zvukové vibrace, podivné povětrnostní podmínky a statistickou možnost, že nutný strukturální rozpad zrcadla časově korespondoval s mým výbuchem vzteku. Uvědomil jsem si, že to způsobila má mysl nebo mé emoce. Slyšeli jsme mnoho příběhů o tom, že děti tohle umí ještě před pubertou, ale pak svoje schopnosti ztratí. Jaká změna jejich zaměření způsobuje, že už potom nic takového nedokážou? Má tato schopnost více společného s nějakým zvláštním stavem mysli než s fyzikálními zákony? Možná, že to tak málo dospělých dokáže právě proto, že neumí dosáhnout takového zvláštního stavu. A co by se dělo, kdyby to dokázali?

– Mark

* Americký sportovec a herec obviněný z vraždy své manželky – pozn. red.

nárůst křivky nastal v okamžiku, kdy četli výsledek. Na všech pěti generátorech najednou se objevil jeden velký společný vrchol.

Takovýto výrazný vrchol nám graficky znázorňuje nahodilost událostí. Za normálních okolností produkuje REG 50 % jedniček a 50 % nul. Graf jedniček a nul je tedy plochý. Ale když se miliony lidí zaměřily na jednu věc, graf se z nějakého důvodu najednou prudce vychýlil, a to přesně v okamžiku onoho dramatického soustředění. To odporuje základnímu předpokladu kvantové teorie – totiž že kvantové události jsou čistě nahodilé.

Radin a jeho kolegové poté zahájili Projekt globálního vědomí. Během tohoto experimentu fungují generátory náhodných událostí na celém světě dvacet čtyři hodin denně a každých pět minut posílají výsledky na server v Princetonu. Výrazné vrcholy byly pozorovány během událostí jako třeba Y2K*, 11. září 2001 a pohřeb princezny Diany. Statistiky se hromadí a Bill Tiller o svých experimentech říká: „Výsledky jsou fantastické.“

Elektronová zařízení pro zaznamenání úmyslu (Intention Imprinting Electron Devices, IIED)

Bill Tiller vedl na Stanfordské univerzitě oddělení fyzikálních věd. Ale před desítkami let se rozhodl vzdát se pozice vedoucího oddělení i míst ve vládních komisích a dalších vedoucích postů a místo toho se začal věnovat „těmhle jiným věcem“. Konkrétně se rozhodl experimentálně ověřit, zda lidský záměr dokáže ovlivnit fyzikální systémy. Ne „jen“ zkolabovat jednu nebo dvě vlnové funkce nebo si „jen“ pohrávat s náhodnými událostmi, ale ovlivnit makroskopické aspekty hmoty.

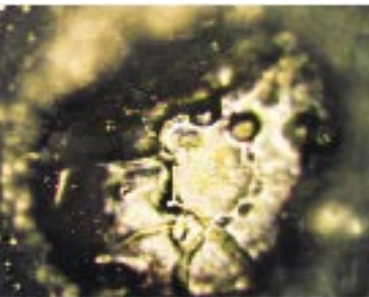
A tak sestrojil zařízení, jehož anglická zkratka zní IIED. Je to jednoduchá krabice s několika diodami, oscilátorem, mazatelnou pamětí a několika rezistory a kapacitátory. A pak:

Postavili jsme to na stůl a posadili kolem toho čtyři lidi dobře zběhlé v meditaci, kteří se umějí skvěle ovládat a soustředit se. Tito lidé se dostali do meditativního stavu, vyčistili prostředí a za pomoci mysli a záměru jej posvětili. A pak jeden z těch čtyř vyslovil pro zařízení specifický záměr.

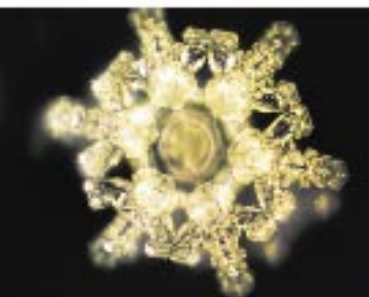
Záměrem je ovlivnit určitý cílený experiment. Zvýšit nebo snížit pH čisté vody o celou jednu jednotku nebo zvýšit termodynamickou aktivitu jednoho specifického jaterního enzymu, alkalické fosfatázy. Nebo ovlivnit expe-

* Očekávané zhroutilí počítačové a datové sítě 1. 1. 2000 – pozn. red.

Fotografie vody doktora Emota

Znečištěná voda z přehrady Fujiwara

Voda z pramene Sanbu-Ichi Yasui

Požehnaná voda z pramene v Lurdách

riment se živým organismem – zvýšit molekulovou energii těl larev octomilky obecné (změnit ATP na ADP) tak, aby byly zdravější a zkrátila se doba jejich vývoje v larválním stadiu. Tato zařízení jsme použili při všech těchto čtyřech experimentech a dosáhli jsme obrovského úspěchu.*

Kromě těchto krabic byla připravena ještě „kontrolní“ zařízení, jež nebyla médiu nijak ovlivněna. Ta byla zabalena do alobalu a odeslána do laboratoře tisíce kilometrů daleko. Pak byla obě zařízení, jak kontrolní, tak ovlivněná, umístěna asi patnáct centimetrů od cílového systému a zapnuta. Trvalo asi tři až čtyři měsíce, než tato zařízení „vedla prostředí do stavu lepší symetrie“. Jinými slovy, než zařízení začala pracovat. A výsledek? „Pozorovali jsme jasné kontrasty mezi páry i mezi všemi dohromady. Viděli jsme výrazné výsledky se statistickou pravděpodobností lepší než tisíc ku jedné.“

Jednoduše řečeno: Doktor Tiller požádal čtyři média, aby se zaměřila na jednoduchou elektronickou krabici a vštípila jí určitý záměr – jako třeba změnit pH vody o celou jednotku. Pak ta zařízení odeslali, postavili je ve dle vody a po pár měsících se pH vody změnilo. Pravděpodobnost, že se pH změní přirozenou cestou, je menší než jednu ku tisíci. Zvláště pak když u kontrolních zařízení se nic nestalo.

Jak velká je jedna jednotka pH? Tiller k tomu říká: „Pokud se vám pH v těle změní o jednu jednotku, budete mrtví.“

A k tomu, jak jsou tyto experimenty přijímány, Tiller poznamenává: „Běžní vědci s tím mají problém... prostě se toho bojí. Oči se jim

trochu zamlží a raději by v konverzaci nepokračovali.“

* Pokud se o tom chcete dozvědět více, přečtěte si *Conscious Acts of Creation* (Vědomé tvoření) od Williama Tilleru.

Vzkazy od vody

Doktor Masaru Emoto způsobil se svou knihou *Skutečná síla vody* (2007) poprask. V knize jsou ohromující obrázky ukazující zmrzlé krystaly vody poté, co byly vystaveny nefyzikálním stimulům. Začal tím, že vodním krystalům pouštěl hudbu – od Beethovena po heavy metal – a pak fotografoval výsledky. Když viděl, že hudba zřetelně ovlivňuje velikost a tvar vodních krystalů, pokračoval s vědomím. Hudba přece jen tvoří něco, co může ovlivnit hmotu – zvukové vlny. Ale co myšlenky?

Doktor Emoto umístil na láhve s vodou znaky, jež vyjadřovaly lidské emoce a myšlenky. Některé z nich byly pozitivní, jako třeba „Děkuji“ a „Láska“. Jiné byly negativní, jako třeba cedulka, na níž bylo napsáno: „Je mi z tebe špatně, zabiju tě.“ Navzdory převládajícím názorům vědy odpovídala voda na tyto projevy vědomí, ačkoli slova nevyvíjela žádnou fyzikálně měřitelnou činnost. Voda s pozitivními vzkazy tvořila nádherné krystaly; voda s negativními vzkazy tvořila ošklivé a neforné tvary.

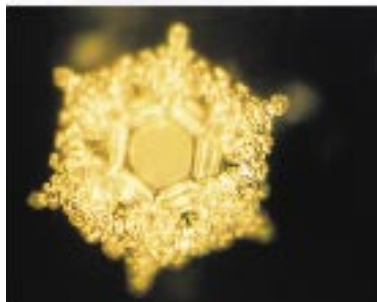
Reakce na tyto fotografie přicházely z celého světa. Kromě psaní svých knih, natáčení našeho filmu, ježdění po světě a přednášení měl doktor Emoto ještě plné ruce práce, protože všichni požadovali více informací o jeho experimentech. A navíc se mnoho badatelů snaží jeho práci replikovat, neboť nezávislá replikace je součástí vědecké metody.

To, co spojuje lidstvo a vlastně všechno živé, je voda. Naše těla jsou ze sedmdesáti až devadesáti procent (záleží na tom, čím výzkum čtete) tvořena vodou. Většina zemského povrchu je tvořena vodou. Doktor Emoto se jasně a přímo pustil do výzkumu podstaty fyzikálního elementu, jenž je společný pro všechny životy. Pokud život (my) dokáže ovlivnit fyzikálně, zdá se jen přirozené, že by se to mělo projevit ve vodě.

Voda reaguje na vědomí

Je mi z tebe špatně,
zabiju tě.

Děkuji.

Čchi lásky.

Víte, každý tu mluví o tom, že mysl vládne hmotě. Ale to je pořád jen dualistický pohled na realitu. My jsme se však naučili, že abyste poskládali čas a prostor a mohli cestovat do jiných galaxií, musíte vidět mysl jako hmotu.

– Ramtha

Z toho, co zde bylo uvedeno, je zřejmé, že vědecká komunita má o čem přemýšlet. Byly provedeny experimenty a další a další probíhají. Publikují se výsledky. A mezitím chce většina světa pořád vědět: skutečně mysl vládne hmotě? Pokud myšlenky dokážou takové věci s vodou, představte si, co mohou udělat s námi.

Vládne mysl hmotě?

Pokud předpokládáme, že mysl skutečně vládne hmotě, a že jsme dokázali (nebo vás o něm alespoň přesvědčili) myšlenkovým experimentem s pianem, že i hmota skutečně vládne myslí, co to tedy znamená?

Mysl vládne hmotě a hmota vládne myslí a ta vládne hmotě – je to další zapletená hierarchie a další „vajíčkově-slepičí“ aspekt vesmíru. Ale jak k tomu poznamenává Ramtha, je to v podstatě dualistický pohled na svět. Dualismus se prolíná těmito koncepty: subjekt/objekt, tam/tady, věda/duchovno, vědomí/realita. Ten pohled na svět, kolem nějž jsme dělali takový povyk, se nám zase jednou připlétl do slovníku a do myšlenek. A co třeba mysl jako hmota a hmota jako mysl?

A co hmota jako informace a mysl jako informace?

V takových okamžicích nás náznakové pošťuchování kvantové fyziky téměř přemáhá. Dokazuje fakt, že hmota nakonec vypadá jako informace, to, že mysl je totéž, co hmota? No, rozhodně se to nevyklučuje; spíš to vypadá, že tento pohled směřuje správným směrem.

Naznačuje to tak, jako piano, které vám spadne na nohu, naznačuje bolest. Jako když pozorovatelé (vědomí nebo jiní) ovlivňují pozorované a jako částice propojené skrze celý vesmír naznačují, že **svět není duální povahy**. Nenaznačují neduální svět – dokazují jej. Newtonův svět o rozděleném vesmíru skončil a při této myšlence plně pozitivního ducha se všichni diví: Co s tím jako budeme dělat?!